

**Han drog mig upp ur fördärvets grop,
ur den djupa dyn.** Psalt. 40:3

Vi är alla i fördärvets grop. Vårt köttsliga och själviska Adamssinne vittnar om det. Men det är inte alla givet att se detta, än mindre att förstå hur djup gropen är. Men Guds barn erfar det oavbrutet. Och det är ingen lös känsla utan rena sanningen om oss. Paulus utbrister: "Vem ska frälsa mig från denna syndens och dödens kropp? Det jag vill, det gör jag inte, men det jag inte vill, det gör jag." Rom. 7:24,19.

Vårt tillstånd efter syndafallet är en djup dy, i vilken vi är helt nersjunkna. Inte ens vårt huvud med våra tankar och strävanden är ovanför dyn. Nej, våra bästa föresatser är innerst egoistiska och gudsfientliga. Men Paulus visste var frälsningen fanns och utropade: "Gud vare tack, genom Jesus Kristus."

Paulus talar inte om Guds hjälp, utan om hans frälsning. Ordet 'hjälp' är alldeles för svagt. Gud 'hjälp' oss inte ur gropen eller dyn. Det är inte så att vi börjar ta oss upp och han ger oss ett sista handtag. Nej, han måste frälsa oss från början till slut, gripa oss och hämta upp oss. Han gör det genom Jesus.

Psalmisten skriver: "Han ställde mina fötter på en klip-
pa." Psalt. 40:3. Klippan är Kristus och hans nåd.

Bakom klippan Kristus står ytterst Gud Fader
och beslutet om vår frälsning genom Jesus, som Gud
fattade före världens grundläggning. Ibland får vi för
oss att söka klippan någon annanstans: i vår tro, i vårt
böneliv eller vår andlighet. Men sådant håller inte i
prövningens stund.

Vi må aldrig glömma, att Gud redan ställde oss
på Klippan, när Jesus sonade våra synder och framställ-
de oss rena inför Gud. Det är vår tros utgångspunkt för
detta livet och vårt fasta hopp i dödens stund.

Men sen ställer han oss också dagligen på Klip-
pan genom att ständigt föra oss tillbaka till sanningen
om syndernas förlåtelse genom Jesu blod.

Klippan Kristus är min räddning
och min grund till salighet.

Den står fast i alla tider.

Den står fast i evighet.

Sionsharpan 290 refrängen